

Έλληνες - Δόγμα του Σοκ 1-0, αλλά στο πρώτο ημίχρονο...

Είναι αλήθεια ότι την περασμένη Κυριακή, οι Έλληνες νίκησαν στην κάλπη το δόγμα του σοκ, τουλάχιστον στην πρώτη του φάση, επιτυγχάνοντας να ξεπεράσουν την φοβική και ενοχική πολιτική συμπεριφορά. Αλλά αυτό ήταν μια νίκη στο «πρώτο ημίχρονο» του αγώνα.

Από την επόμενη κιάλας ημέρα άρχισε ένα σκληρό και αμφίρροπο δεύτερο ημίχρονο στο οποίο θα φανερωθεί εάν η λαϊκή ετυμηγορία μπορεί να επηρεάσει συμφωνίες που έγιναν χωρίς αυτήν ή και με την εξαπάτησή της, εάν δηλαδή οι εκλογές και η δημοκρατία είναι εργαλεία ουσίας και μπορούν να λειτουργήσουν ακόμη στην σημερινή Ευρώπη.

Βρυξέλλες και Βερολίνο είχαν δηλώσει προεκλογικά ότι θα σεβαστούν το εκλογικό αποτέλεσμα και θα συνεργαστούν με την νέα κυβέρνηση αρκεί να τηρηθούν τα συμφωνημένα και να προχωρήσουν οι μεταρρυθμίσεις στην χώρα.

Σε αυτό το πλαίσιο, ένα νέο πρόγραμμα, μέχρι την έξοδο στις αγορές, ήταν επί θύραις για μετά τις 28/2 καθώς και μια πρόσθετη μορφή χρηματοδότησης από τον Ιούνιο και μετά μέσω του προγράμματος ποσοτικής χαλάρωσης της ΕΚΤ.

Το αποτέλεσμα της Κυριακής φέρεται ότι δημιούργησε μια εικόνα διατάραξης στις αρχές και τις σταθερές της εμπιστοσύνης και της συνεργασίας με τους εταίρους. **Ωστόσο δεν θα έπρεπε να θεωρείται έτσι.**

Ας τα πάρουμε με την σειρά: τα συμφωνημένα, τις μεταρρυθμίσεις, το πρόγραμμα. Όλα τους και ένα-ένα διέπονται από αντιφάσεις και ως προς το ίδιο τους το περιεχόμενο, αλλά και ως προς τον στόχο τους.

Τα συμφωνημένα είναι πράγματι συμφωνημένα αν έχει προηγηθεί πραγματική διαπραγμάτευση στο όνομα της βούλησης της πλειοψηφίας του ελληνικού εκλογικού σώματος, αμοιβαία επωφελής με τους εταίρους και με στόχο την

ανάκαμψη και την ανάπτυξη της χώρας.

Ωστόσο οι πρώτες μετεκλογικές ημέρες αποδεικνύουν ακόμη και με γλαφυρό τρόπο ότι τέτοια ουσιαστική διαπραγμάτευση δεν υπήρξε και ότι αυτή στην ουσία ξεκινά με καθυστέρηση πέντε χρόνων, φορτισμένη με όλες τις αρνητικές συνέπειες των αυθαίρετα πεπραγμένων, που τελικά στο σύνολό τους ισοδυναμούσαν εξαρχής με μια συνθηκολόγηση στους όρους των δανειστών.

Από τις μεταρρυθμίσεις που έγιναν, εκκρεμούσαν ή σχεδιάζονταν στο παραπάνω πλαίσιο, πολλές ήταν επιλεκτικές και αναποτελεσματικές για την κοινωνία και την οικονομία. Ο μεγάλος πλούτος παρέμεινε ανέγγιχτος, η διαφθορά και το πελατειακό κράτος συνέχισαν να αλωνίζουν ανενόχλητα στην επικράτεια. Ο κυνισμός και η περιφρόνηση στις δοκιμασίες των μικρομεσαίων και των οικονομικά αδυνάμων ήταν το σήμα κατατεθέν στις πολιτικές της εγχώριας πολιτικής ηγεσίας.

Και βέβαια με τη συναίνεση των εταίρων. Πόσο πιο γλαφυρά μπορεί να αποτυπωθεί αυτό παρά στον αυθάδη και προκλητικό τρόπο με τον οποίο ο κ. Ντάισελμπλουμ απάντησε στον Έλληνα πρωθυπουργό:

Τσίπρας: *Τέσσερα χρόνια τώρα η Ελλάδα εφαρμόζει ένα αποτυχημένο πρόγραμμα που έκανε τον λαό μας να υποφέρει άδικα.*

Ντάισελμπλουμ: *Δεν έχω την ίδια άποψη.*

Τσίπρας: *Τότε δείτε τους αριθμούς. Χρέος 180% του ΑΕΠ από 124%, 1,5 εκατ. άνεργοι, 2,5 εκατ. φτωχοί.*

Ντάισελμπλουμ: *Θα ζητήσετε παράταση του προγράμματος;*

Αλήθεια ποιος άραγε έδωσε το θάρρος και το δικαίωμα στον κάθε κ. Ντάισελμπλουμ να αγνοεί και να παρακάμπτει τόσο προκλητικά την δοκιμασία του Ελληνικού λαού, αν όχι η ανυπαρξία και η ενδοτικότητα της προηγούμενης πολιτικής ηγεσίας;

Ένα νέο λοιπόν και πράγματι «επικαιροποιημένο» πρόγραμμα, ήταν ούτως ή άλλως αναγκαίο για να σταθεροποιηθεί αυτό που με επώδυνη «αυτόματη προσαρμογή» στην πραγματική αγορά και μετά από κυριολεκτική «φυσική επιλογή» στην κοινωνία είδαμε ότι άρχισε να συμβαίνει δειλά-δειλά από το 2014.

Επί πέντε χρόνια, οικονομία και κοινωνία πάλευαν να ανακάμψουν, όχι μόνο αβοήθητες, αλλά και απέναντι από τις κυβερνήσεις ΝΔ/ΠΑΣΟΚ.

Και σε ένα νέο τέτοιο πρόγραμμα θα πρέπει να καταλήξουν οι εταίροι με τη νέα κυβέρνηση για το καλό της χώρας και της Ευρώπης, αλλά και σαν μια ένδειξη αυτοκριτικής ότι οι πρώτοι είναι πράγματι εταίροι και όχι κατακτητές και ότι αν ωστόσο δόθηκε αυτή η εντύπωση στον ελληνικό λαό, την ευθύνη για αυτό την έφερε η εγχώρια εξουσία.

Αν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θέλει να διατηρηθεί και να στεριώσει στην εξουσία θα πρέπει με την ορμή που έδειξε από τις πρώτες κιόλας ημέρες να καθαρίσει τάχιστα το τοπίο από την διαφθορά και τις πελατειακές σχέσεις. Όχι μόνο διότι το οφείλει στον λαό, αλλά διότι αυτό θα είναι το κύριο της χαρτί στην διαπραγμάτευση, εξίσου σημαντικό με εκείνο των συμμαχιών στο εξωτερικό. Σε κάθε περίπτωση, είναι μονόδρομος για αυτήν, η τακτική του αιφνιδιασμού και του νόμου «όλον ή ουδέν».

Αλλά και οι Έλληνες πρέπει να διαλέξουν αν θα υποστηρίξουν μια ετεροχρονισμένη και άρα ακόμη πιο δύσκολη προσπάθεια διαπραγμάτευσης για την αναγέννηση της χώρας ή αν θα δικαιώσουν αυτό που την περασμένη Κυριακή αμφισβήτησαν: το δόγμα του σοκ.

Δ. Τρικεριώτης ([Follow on Twitter](#))